

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1051/2016
11.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Раде Бабовић, адвокат из ..., против туженог "ББ", са седиштем у ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4724/2013 од 18.12.2015. године, у седници одржаној 11.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4724/2013 од 18.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 14416/10 од 20.03.2013. године, одбијен је тужбени захтев ради утврђења да је решење туженог бр. ... од 30.08.2010. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, незаконито и да се као такво поништи и обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове главног магационера, као и да тужени накнади тужиоцу трошкове парничног поступка.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 4724/2013 од 18.12.2015. године, потврдио првостепену пресуду, а жалбу тужиоца одбио као неосновану.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, како наводи, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Међутим, имајући у виду образложење ревизијских разлога, произлази да је једини ревизијски разлог, из ког побија правноснажну пресуду, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09), које одредбе се примењују на основу члана 506. став 2. сада важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде, које би евентуално утицале на правилност и законитост побијане пресуде, ревизијом се посебно не указује.

Према чињеничном стању утврђеном нижестепеним пресудама, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време, на пословима главног магационера, у чијем опису радног места је, између осталог, прописано да је тужилац материјално и финансијски задужен и одговоран за залихе робе у магацинима туженог. Надлежна комисија туженог је у поступку за ванредни попис робе у магацинима, утврдила мањак робе у износу од 11.133.989,72 динара и вишак робе у износу од 3.635.504,95 динара и о томе сачинила извештај 11.08.2010. године. На иницијативу тужиоца обављена је провера извршеног пописа за спорни период у 2010. години, како се у извештају наводи. Дана 10.07.2010. године тужилац је из магацинског круга туженог изнео бензинску косилицу без знања и одобрења в.д.генералног директора туженог, ради послуге. Решењем туженог бр. ... од 30.08.2010. године тужиоцу је отказан уговор о раду бр. ... од 30.09.2008. године, због тога што је својом кривицом учинио повреду радних обавеза и то незаконито располагање средствима услед чега је послодавцу причињена већа материјална штета, сагласно члану 106. став 1. тачка 4. Правилника о раду туженог од 12.01.2010. године и незаконито располагање и неовлашћена послуга средствима рада послодавца која су доступна запосленом, сагласно члану 7. став 3. тачка 13. Уговора о раду од 30.09.2010. године. У спроведеном поступку тужени је поступио сагласно одредбама чланова 180. и 185. Закона о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања (које се према императивној одредби ЗПП) ревизијом не може побијати, правилно су нижестепени судови применили материјално право, садржано у одредбама чланова 106. став 1. тачка 4. Правилника о раду туженог и 107. став 2. тачка 13. Уговора о раду парничних странака, у вези са члановима 179. тачка 2. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05), одбијањем тужбеног захтева тужиоца.

Имајући у виду наведени општи и појединачни акт којима се, између осталог, прописују правила о дисциплини и понашању запослених код туженог, произлази да је тужиоцу отказан уговор о раду због тога што је својом кривицом учинио повреде радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду и то незаконито располагање средствима, услед чега је послодавцу причињена материјална штета и неовлашћена послуга средствима рада послодавца. Тужени је омогућио тужиоцу да се изјасни о повредама које су му стављене на терет и одговорио на изјашњење тужиоца, односно примедбе на записник о контроли робе, тако што је извршена контрола пописа, којом није утврђено другачије чињенично стање у магацину, а терет доказивања тих чињеница је био на тужиоцу.

Из свега наведеног следи да је тужилац знао за повреде радне обавезе које му се стављају на терет и да је током спроведеног доказног поступка имао могућност да суду пружи доказе на околности које у ревизији наводи, а које воде

другачијем чињеничном утврђењу (да ванредан попис робе садржи погрешне податке и да бензинска косилица није својина туженог), што тужилац није учинио. Стога, тужиочево понашање представља свакако акт грубе непажње, што све чини да је решење туженог бр. ... од 30.08.2010. године, законито.

Наводе ревизије којима се оспорава утврђено чињенично стање Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити, применом члана 398.став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 405. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић